

toratet, hvor Dr. Sørensen den Gang var Inspektør. — C. B. søgte Stillingen, fik den; blev snart fast ansat og kom saaledes til at deltage i det Forarbejde, som hendes Chef udrettede, inden Loven om Tilsyn med de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser vedtoges, og Arbejdsløshedsinspektoratet oprettedes i 1907.

Da Dr. Sørensen s. A. forlod Sygekasseinstitutionen for at overtage Ledelsen af det nye Inspektorat, tog han Clara Black med sig som sin Sekretær. — Hun har siden uafbrudt været ansat i Inspektoratet og har saaledes fra første Stund fulgt Udviklingen af det Arbejde, som hun nu staar i Spidsen for.

Ved Lovens Revision af 8. April 1914 fik hun ministeriel Udnævnelse som Sekretær og blev ved Dr. Sørensens Død konstitueret som Inspektør. Kort Tid efter blev hun udnævnt som saadan, og er den første Kvinde, der er kgl. udnævnt til et af Statens Embeder.

Arbejdsløshedsinspektørens Arbejde bestaar i at føre Tilsyn med de statsanerkendte og statsunderstøttede Arbejdsløshedskasser, hvis Antal den 1. April 1914 var 56 med 131,113 Medlemmer. — Arbejdsløshedsinspektøren holder et aarligt Møde

med Kassernes Tillidsmænd, af hvilke ikke faa er Kvinder. — Paa dette Møde vælges et Arbejdsløshedsnævn, som tiltrædes af to af Folketinget og to af Landstinget valgte Medlemmer. —

For dette Nævn er Arbejdsløshedsinspektøren Formand. Nævnets Arbejde bestaar i at danne et Bindeled imellem de forskellige Kasser, fastsætte Regler for deres Samvirken og søge at gøre dem saa ensartede som muligt. Nævnet har tillige forskellige administrative Forhold under sig og holder jævnlig Møder, som Formanden leder. — Af dagligt fast Personale har Arbejdsløshedsinspektøren under sig en Sekretær, der antagelig vedblivende skal være en statsvidenskabelig uddannet Person, samt to Kontor-Assistenter. — Tillige har Inspektoratet en statistisk og en juridisk Raadgiver at støtte sig til, men disse er ikke fast ansatte.

Arbejdsløshedsinspektøren deltager ogsaa nu og da i internationale Kongresser om dette vigtige sociale Spørgsmaal, og Inspektør Clara Black har allerede som Sekretær deltaget i to. saadanne: i Paris, i 1910, hvor hun gjorde Rede for den fremragende Stilling, som dansk Arbejdsløshedsforsikring indtager blandt Landene, og i Genf i 1913 som Delegeret for Inspektoratet.

Krigens Indflydelse paa Kvindebevægelsen.

Det kan unægtelig i vore Dage se ud, som om al moderne Tankegang indenfor Kvindernes Verden var ophørt, og man var i Færd med at vende tilbage til den Urtid, hvor Manden som Krigshelt forsvarede Landets Grænser, og Kvinden forbandt hans Saar og sørgede for Hus og Familie. Thi nu som den Gang gælder Sygeplejersken for Typen paa den højeste Kvindelighed, og alle andre Kvinder søger at udfylde deres Tilværelse, som forekommer dem selv unyttig og værdiløs, med Kærlighedsgerninger, med kvindelig, huslig Virksomhed og lidendes Trøst.

Ligesom i længst forsvundne Dage sidder Kvinderne atter med Strikkestrømpen i Hænderne, maaler, hvor meget de har strikket, og fortæller hverandre om de-

res huslige Bekymringer og om Mændene derude paa Kamppladsen.

Dog vilde det være en Vildfarelse, om man af alt dette vilde drage den Slutning, som mange maaske har draget, at den af Krigens fremmanede sande Naturaand i al Evighed anviste Kvinderne som Arbejdsfelt: huslig Virksomhed og Barmhjertighedsgerninger. Ligesaa lidt som Menneskaandens Skaberværker vil træde i Skyggen for de største Beviser paa fysisk Mod og uforfærdet Dødsforagt selv under en Krig, ligesaa lidt peger de Krav, som denne Tid stiller til Kvinderne, hen paa Nødvendigheden af, at det kvindelige Køn vender tilbage til primitive Livsformer. Ja, den Trang til at yde Hjælp og Pleje, som i Øjeblikket

behersker Kvinderne, siger os i Grunden kun det samme, som den storslaaede Folkerejsning og disse Millioner af kraftfulde Mænds personlige Opofrelse lærer os: at i ethvert alvorligt Menneske bor der en Trang til at føle sig selv kun som en Del af en højere Organisme, til at ofre sig for noget, der er større og mægtigere end en selv, tjene en Livsanskuelse, som ganske vist den enkelte ikke forstaar, men som dog i en uendelig Rækkefølge søger at gøre sig gældende i og gennem hvert nyt Enkeltvæsen. Først da vil imidlertid Individet saavel som Klasser og Folkeslag opfylde deres historiske Mission, naar deres Kræfter anspændes til deres yderste Grænser og anvendes paa de Steder, hvor de formaar at yde det meste.